

Arrest

nr. 121 765 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. ENGELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote. Zij werd toegelaten tot verblijf.

1.2. Op 12 november 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 21. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie.

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het samenwoningverslag van de Lokale Politie Genk dd. 24.09.2013 blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon verbroken werd, en dat betrokkene niet meer op het echtelijke adres verblijft.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'

Deze instructies werden op 25.09.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde geen documenten voor. Onze dienst kan bovenstaand onderzoek dan ook niet uitvoeren.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen bewijsstukken voor te leggen, en rekening houdend met het feit dat van betrokkene kan verwacht worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst hem op enige manier schade zou toebrengen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 42quater, §1 in fine van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat in casu dient te worden vastgesteld dat de beslissing is gestaafd op één enkel vestigingsonderzoek van 24 september 2013 dat op zijn beurt gebaseerd is op slechts één enkel politiebezoek. Er werd dus slechts op één enkel moment de afwezigheid van de verzoekende partij vastgesteld. Daarenboven baseerde de betreffende politie-inspecteur zich voor de opmaak van het relatieverlag enkel op de eenzijdige verklaringen van de echtgenote van de verzoekende partij, die beweerde dat hun relatie zou zijn beëindigd. Enkel en alleen om die reden werd een buurtonderzoek niet nodig geacht.

De verzoekende partij merkt op dat een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk is maar een minimale echtelijke relatie voldoende is. De verwerende partij baseert zich echter enkel op het samenwoningverslag dat louter melding maakt van de verklaring van de echtgenote van de verzoekende partij dat zij uit elkaar waren en dat hun relatie werd beëindigd. Nergens houdt men rekening met de mogelijkheid dat de relatie slechts tijdelijk verbroken zou kunnen zijn, dat mevrouw Y. zich op dergelijke wijze uitliet uit woede, ... Overigens blijkt niet uit het bedoelde samenwoningverslag dat de verzoekende partij de kans heeft gekregen om uit te leggen waarom zij niet zou hebben samen-gewoond met haar echtgenote.

De verwerende partij beschikte inderdaad over geen enkel aanvullend element om de waarachtigheid van deze eenzijdige verklaring dan wel op zijn minst het definitieve karakter van de breuk te staven. Uit de enkele verklaring van mevrouw Y. kon de verwerende partij niet ontegensprekelijk afleiden dat er van een minimale echtelijke relatie geen sprake was. Gelet op het bovenstaande is komen vast te staan dat het feitelijk bestaan van het motief niet naar behoren bewezen is, dat het niet steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

De verzoekende partij betoogt verder dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet evenzeer vermeldt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een beslissing zoals in casu rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Paragraaf 5 van datzelfde artikel verschaft de minister of zijn gemachtigde expliciet een onderzoeksmogelijkheid. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij geen documenten heeft overgelegd die haar zouden toelaten de situatie te onderzoeken, hoewel de instructies daartoe haar op 25 september 2013 werden betekend. De verzoekende partij heeft niet tijdig de nodige documenten bijgebracht. Dit wordt niet ontkend. Op expliciet verzoek van de verzoekende partij zelf wordt er bij deze op gewezen dat de vroegere raadsman van de verzoekende partij de opdracht had aangenomen om ter zake het nodige te doen maar de termijn van 30 dagen zonder enige actie heeft laten verstrijken.

Uit de gegevens van het dossier blijkt echter duidelijk dat de verzoekende partij en haar echtgenote samenwonen te Genk vanaf 8 november 2010, dat de relatieverslagen van januari 2012 en maart 2013 zonder meer positief waren en dat er geen enkel vermoeden was van een opzet in het huwelijk. Van enige ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk was geen sprake op het ogenblik van de vestigingscontrole van 24 september 2013, terwijl vaststond dat beide echtgenoten op die datum op hetzelfde adres waren gedomicilieerd. De facto blijkt uit het dossier overduidelijk dat beide echtgenoten op het ogenblik van de vestigingscontrole reeds 2 jaar en 11 maanden samenwoonden op Belgisch grondgebied. Gelet op al deze elementen, in combinatie met het feit dat artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering indien het huwelijk, geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging drie jaar heeft geduurd (waarvan minstens één jaar in België), had de verwerende partij haar beslissing met meer voorzichtigheid moeten nemen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij binnen de termijn van 30 dagen geen documenten heeft overgemaakt doet geen afbreuk aan de bepaling van artikel 42quater, §1, in fine van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij had rekening moeten houden met alle gekende relevante gegevens. Door zich enkel te baseren op één enkel negatief verslag dat enkel melding maakt van de verklaring van de echtgenote van de verzoekende partij en geen rekening te houden met al de overige gegevens, schendt de verwerende partij artikel 42quater, §1, in fine van de Vreemdelingenwet en schendt zij eveneens haar voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsplicht, die impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Uit voorgaande volgt dat de verwerende partij zich heeft schuldig gemaakt aan overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)”

De verzoekende partij betwist niet dat uit het vestigingsonderzoek van 24 september 2013 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het verslag van dit vestigingsonderzoek bevindt zich in het administratief dossier en bevat onder meer de volgende vermeldingen: “Aanwezigheid van de twee betrokkenen: NEEN”, “Motief voor de afwezigheid van de betrokkene(n) en, indien mogelijk, een reden hiervoor: K.S. en mevr. Y zijn uit elkaar”, “Motiveven waarom de betrokkenen niet op hetzelfde adres wonen: Relatie tussen beide is beëindigd”. De verzoekende partij stelt dat men nergens rekening houdt met de mogelijkheid dat de relatie slechts tijdelijk verbroken zou kunnen zijn en dat niet blijkt dat zij de kans heeft gekregen om uit te leggen waarom zij niet zou hebben samengewoond met haar echtgenote. De verzoekende partij maakt echter in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het ook om een tijdelijke breuk zou gaan, of dat zij een andere, goede uitleg heeft waarom zij niet meer samenwoonde met haar echtgenote. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande tot een uiterst bloot betoog en toont niet aan dat de bevindingen van de gemachtigde, met name dat er geen relatie meer is met haar echtgenote, incorrect zijn.

Dat de verzoekende partij en haar echtgenote samenwoonden te Genk vanaf 8 november 2010, dat de relatieverlagen van januari 2012 en maart 2013 zonder meer positief waren en dat er geen enkel vermoeden was van een opzet in het huwelijk, dat er van enige ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk geen sprake was op het ogenblik van de vestigingscontrole van 24 september 2013, doet hier niet ter zake. Feit is dat op 24 september 2013 is gebleken dat er geen gezamenlijke vestiging meer was, zoals de verwerende partij terecht vermeldt in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt verder zelf dat de facto uit het dossier overduidelijk blijkt dat beide echtgenoten op het ogenblik van de vestigingscontrole 2 jaar en 11 maanden samenwoonden op Belgisch grondgebied. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij niet kan genieten van de uitzondering zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. De gezamenlijke vestiging duurde immers nog geen drie jaar.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat haar op 25 september 2013 instructies werden betekend met de vraag documenten over te leggen die de verwerende partij zouden toelaten de situatie te onderzoeken zoals gesteld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, noch dat zij

dergelijke documenten niet heeft overgemaakt. De uitleg die de verzoekende partij hiervoor opgeeft, namelijk dat haar toenmalige raadsman dit zou hebben nagelaten, betreft enerzijds een blote bewering en voldoet anderzijds uiteraard niet. In casu dient immers te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Haar betoog aangaande haar economische en socio-culturele integratie die zij thans in het verzoekschrift opwerpt kan uiteraard haar eigen nalatigheid niet verschonen. Zoals hoger gesteld, kwam het aan de verzoekende partij toe, nu zij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd door het bestuur, deze gegevens aan het bestuur kenbaar te maken, hetgeen zij niet gedaan heeft.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besliste tot de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER